

ВЕСЕЛКА

THE RAINBOW A CHILDREN'S MAGAZINE

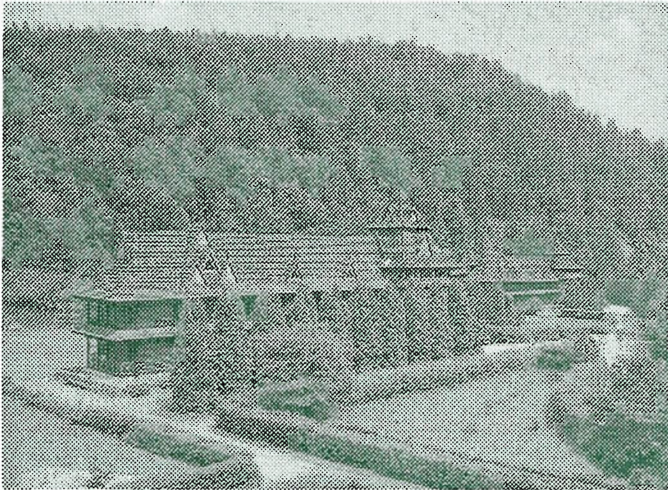
ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

РІК XXX ЖОВТЕНЬ 1994 Ч. 10. (476)

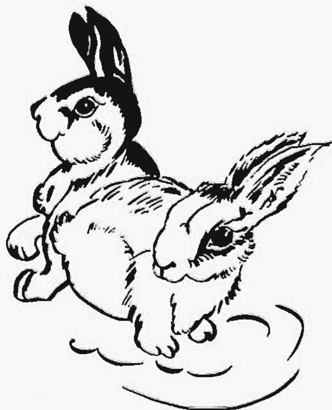
Дорогі діти!

Почався шкільний рік, і ви всі пильненько взялися до науки. Щоб ви дізналися більше про рідний край, «Веселка» підготувала для вас, з допомогою пані Віри Багірової, розповідь про місто Івано-Франківське, розташоване в горах Карпатах. Тут ви бачите знімку туристичної оселі «Гуцульщина», що в містечку Яремча, Івано-Франківської області, а на стор. 12-13 ви прочитаєте розповідь про цю гірську місцевість і побачите інші цікаві знімки.

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

Хто літа гарячого свідки солодкі?
— Суниця, чорниця, малина!
А хто нам осінню несе прохолоду?
— О, це горобина, ожина, калина!
А хто восени затихає надовго?
— Це жабки — дзвінкі скреготухи!
А хто поміняти збирається хутро?
— Та ж зайчик отой довговухий!

ДО ЧИТАЧІВ «ВЕСЕЛКИ»

Любі діточки! І тут в Америці, і у вас в Україні вже почався шкільний рік. В Америці українські діти ходять до парафіяльних шкіл (де вони є) і там вивчають українську мову, історію, літературу, географію, спів народних пісень, а українські танці - в окремих танцювальних гуртках. Хто живе в Україні, вже має нагоду вчитися в українських державних школах, вчитися на своїй рідній мові. Чужі мови також треба вивчати, щоб легше було порозуміватися при нагоді, але свою мову треба знати досконало, бо так заповідав нам наш великий Кобзар - Тарас Шевченко «...і чужому научайтесь, й свого не цурайтесь».

«Веселка» сподівається, що літні вакації пройшли у вас весело і цікаво, і чекає ваших дописів про ваші враження.

Бажаємо добрих успіхів у навчанні, міцного здоров'я і радісних зимових свят!

З кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Річна передплата становить у ЗСА — 10.00 дол., у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 7.00 дол. Ціна окремого числа 1.00 дол. Ціна подвійного числа — 2.00 дол. Ціна „Веселки" з пересилкою повітряною поштою до европейських країн — 35.00 амер. дол.

„Веселка" виходить з 15-го вересня 1954 року.

Головний редактор:
Любов Дмитришин-Часто

Редакційна колеґія:
Г. Черінь, С. Кузьменко, Л. Шанта, В. Багірова (Україна), Н. Турчманович, В. Юрченко, Л. Храплива-Щур (Канада).

THE RAINBOW — VESELKA
Обкладинка роботи Еріки Слуцької

Published monthly, except June to September — bimonthly at Jesery City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription $10.00 per year, UNA members $7.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

На обкладинці: Восени у нашому городі. Ілюстрація Еріки Слуцької.

ОСІНЬ

Осінь, осінь, лист жовтіє,
Часом дрібний дощик сіє,
Веде осінь чорні хмари,
Але за те дає дари:

Грушок, сливок, повні міхи,
Повно радости і втіхи,
Діти бігають по полі,
Печуть собі бараболі.

* * *

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

На полянці два грибочки
У білесеньких сорочках,
Так завзято танцювали,
Аж крисані поскидали.
Ті крисані старий дідо
Із трави хотів забрати,
Та грибочки свої шапки
Встигли в руки похапати.
Поки дідо розглядався,
По травичці, під ногами,
Танцюристи тишком-нишком
Перебралися до мами.

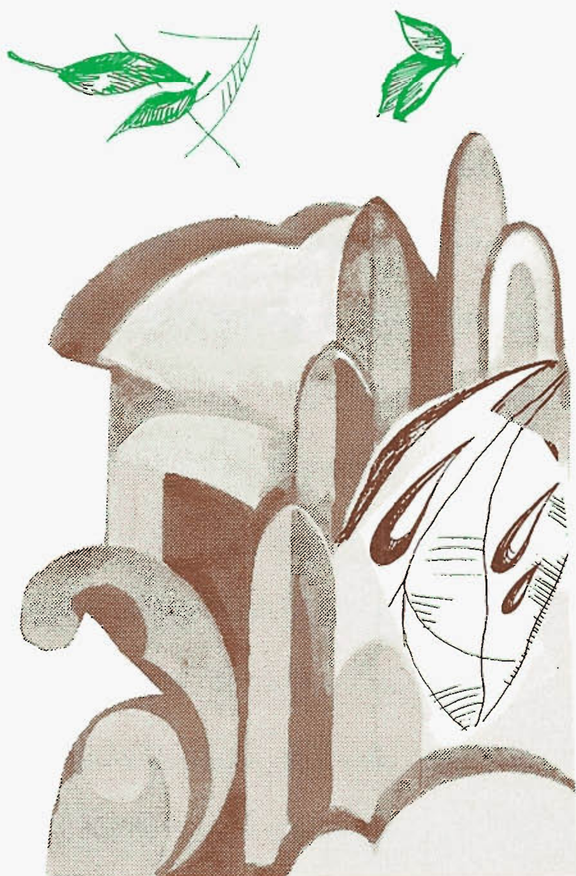
Галина КИРПА

ЩОСЬ ЗАЦВІТЕ

Ще не було снігів. Це тільки вітер
В саду останнє яблучко гойдав.
А прилетів горобчик і тихенько
Своїм горобенятам заспівав:

„Вже аніде ні айстрочки немає,
Немає чорнобривця і гвоздики.
Та скоро зацвіте щось, я не знаю,
Щось дуже-дуже біле і велике.

Цвістиме день, цвістиме два, аж поки...
Аж поки скільки хоч не нацвітеться..."
Лоскоче вітер яблучко за боки —
Воно паде і весело сміється.

МАРІЙКА ПІДГІРЯНКА

Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ

Народилася Марія Омелянівна Ленерт (за чоловіком - Домбровська), відома в українській літературі як Марійка Підгірянка, 29 березня 1881 року, в прикарпатському селі Білі Ослави, на Станіславівщині (тепер Івано-Франківщина).

Народна вчителька, вона тривалий час навчала дітей у найбільш віддалених гірських місцевостях.

З 1902 року поезії за підписом Марійки Підгірянки з'являються у періодичних виданнях. А 1908 року побачила світ її перша збірка віршів «Відгуки душі». Рукопис другої книжки «Краплини крови» загинув у вирі Першої світової війни.

Тривалий час Підгірянка працювала в дитячій літературі, вміщувала багато віршів у читанках, букварях та шкільних хрестоматіях. «Збірничок віршів для дітей», «Ластівка», п'єси, переклади, вірші, покладені на музику, завжди дивують читача своєю ґеніяльною простотою, милозвучністю.

Померла Марійка Підгірянка у селищі Рудно, поблизу Львова, похована на Личаківському цвинтарі.

Після смерти поетеси видані її книжки: »Безконечні казочки», «Грай, бджілко», «Ростіть великі». Сьогодні її ймення носить театр ляльок в Івано-Франківську.

ГАНУСИНА ПІСНЯ

Співаночки мої любі,
Де я вас подію?
Понесу вас в полонину
З вітрами розвію.

А там будуть вівчарики
Вівці випасати,
Будуть мої співаночки
У траві збирати.

Будуть, будуть вівчарики
Білі вівці пасти,
Будуть мої співаночки
В трембіточку класти.

СМЕРІЧКА

Дзвонить, грає срібна річка.
А в криштальну воду
Задивилася смерічка
Та й на свою вроду.

Гей, виросла ж та висока,
Та й нема їй пари:
Пила воду із потоку
І сивої хмари.

Брала пахощі з повітря
У весняну пору;
Вибуяла так на вітрі,
Виросла угору.

РОЗМОВА ПРО СОНЦЕ

— Скажи мені, мати,
Де йде сонце спати?
— За високу гору
В золоту комору.
— А хто йому стелить
На білій постелі?
— Зіронька вечірня,
Гарна, як царівна.
— Хто ж його колише
Усе тихше й тихше?
— Соловей піснями,
Тиха нічка снами.
— А які сни має,
Коли засинає?
— Сняться йому квіти,
Що вдень для них світить.
— А хто його збудить,
Як світати буде?
— Пташечки веселі,
Збудять із постелі.
— А на що, як встане,
То найперше гляне?
— На дітей, серденько,
Чи встають раненько.

КУРЧАТКО

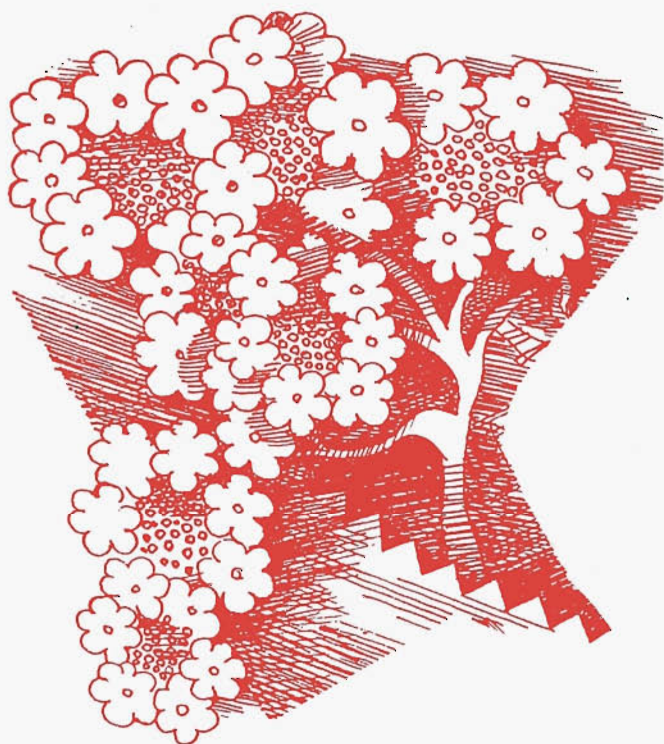
Я сама боюся,
Де ж моя матуся?

КАЛИНА

Колишися, калинонько, колишися.
Зеленими листочками розпишися.
Сонячними променями розмалюйся,
З дужим вітром буйнесеньким розцілуйся.

А ще срібною росою вмийся чисто,
Надінь свої ягідочки, як намисто.
Буде тобі, калинонько, дуже радо,
Коли глянеш в чисту річку - у свічадо.

Ціп, ціп, ціп...
Де ж моя матуся?
Де ж мої сестрички,
Брати-кукурічки?
Ціп, ціп, ціп...
Брати-кукурічки?
А, коло комори,
Біжу до них скоро.
Вітайте, вітайте,
До гурту приймайте.
Ціп, ціп, ціп...
До гурту приймайте.

Добірку підготувала

Віра БАГІРОВА

Наталія КІБЕЦЬ

ОСІНЬ

І так, дорогі дітки, ми з вами на порозі до осені. Перед тим, як прийдуть холодні вітри та сиві тумани, будемо мати кілька днів погожих: в Україні звуть їх „Бабине літо“, а в Америці „Індіан самер“ (індіянське літо). Природа не хоче позбутися теплих соняшних пестощів, листки на деревах ще тримають соняшне забарвлення, пташки, які ще не відлетіли, гуртуються між собою, радяться, тому ви чуєте в парках чи в лісі пташиний різноголосий гамір.

Природа готується до зими, і мешканці лісу роблять те саме, — вони готують запаси, щоб не голодувати взимку. Жовтогруді лісові миші наповнюють свої нірки насінням клену, бруслини, жолудями, горіхами. Підземний звірок-сліпець (кріт) зносить у спеціяльні комори цибулинки трав, корінці дерев, а якщо поблизу є город, то поспішає поповнити свої запаси картоплею. Немало її нахова є у своєму кублі і водяний щур. Безперестанку з поля до нірки бігає з роздутими щоками хом'як. Зернини він носить в особливих защічних мішках. Цей гризун глибоко під землею зберігає іноді близько півпуда (20 фунтів) добірного зерна. Моторні білочки (вивірки) ховають під мох, у дупла дерев, лісові горіхи й жолуді, збирають і сушать на гілках гриби. Чималі запаси жолудів заготовляють сойки, адже вони не відлітають у вирій. Маленька степова миша, що дуже подібна до хатньої, влаштовує комори на поверхні землі. Збирає до купи насіння різних трав і зверху насипає земляний бугорок (курганчик). Цю мишу так і прозивають „курганчиковою“.

Гризуни, що тягнуть у свої комори з полів і городів зерно та овочі, шкодять сільському господарству. Їх треба знищувати. Та не всі звірі і птахи, що роблять запаси їжі, — шкідливі. Вивірки, сойки, горіховки заносять жолудні, горіхи далеко від плодоносних дерев. Частину своїх запасів вони не знаходять. А наступної весни, за сотні метрів, а то й за кілька кілометрів, на місцях забутих „комор“ виростуть молоденькі дубки чи кедри. Так мимоволі тварини розводять на нових землях ліси. У мене в дворі вивірки понасаджували тюльпанів там, де я їх ніколи не садила.

Ліс і степ починають міняти своє забарвлення також. У жовтні майже ввесь ліс засипаний різнокольоровим листям. Кущики осики мерехтять оранжевими прапорцями. Вогняним стовпом стоїть самотня груша-дичка. Блакить неба ледь-ледь затягнута серпанком. Рано-ранесенько ліс має свою красу також. Холодна роса, що впала на землю з передранкового туману, вкрила жовтий оксамит лісу. Сонце ще не сходить, але край неба вже жевріє, розганяючи нічну темряву, все світлішає. Подуває свіжо вітерець. Але ось перші скісні промені сонця стрибнули на верхівки дерев, торкнулися землі, заграли міріядами перлин на краплинах роси і освітили ліс. Тихо гойдаючись у повітрі, спускаються на землю жовті, бурі, коричневі, червоні листки.

Чудова природа восени також. Старайтеся, дітки, використати цей час, перебуваючи більше на повітрі.

Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ

ЛИСИЧКА І ЖУРАВЕЛЬ

Були собі лисичка й журавель. Ото й зустрілись якось у лісі. Та такі стали приятелі!

Кличе лисичка журавля до себе в гості:

— Приходь, — каже, — журавлику, приходь, лебедику! Я для тебе — як для себе. Я для тебе — як для себе.

От приходить журавель на ласкаві запросини.

А лисичка наварила кашки з молочком, розмазала по тарілці та й припрошує:

— Призволяйся, журавлику, призволяйся, лебедику!

Журавель до кашки — стукав, стукав дзьобом по тарілці — нічого не вхопить.

А лисичка як узялася до страви — лизь та лизь гарненько язиком, поки сама всю кашу чисто вилизькала.

Вилизькала та й до журавля:

— Вибачай, журавлику, — шо мала, тим тебе й приймала, а більше нема нічого.

— То спасибі ж, — мовить журавель. — Приходь же, лисичко, тепер ти до мене в гості.

— А прийду, журавлику, прийду, лебедику!

На тому й розійшлися.

От уже лисичка йде до журавля в гостину. А журавель наварив такої-то смачної страви: узяв і м'яса, й картопельки, й бурячків — усього-всього, покришив дрібненько, склав у глечичок з вузькою шийкою та й каже:

— Призволяйся, люба приятелько, не соромся!

От лисичка до глечика — голова не влазить! Вона сюди, вона туди, вона й боком, і лапкою, і навстоячки, і зазирати, й нюшити... Нічого не вдіє!

А журавель не гуляє: все дзьобом у глечик, усе в глечик. Помаленьку-помаленьку — та й поїв, що наварив. А тоді й каже:

— Оце ж, — каже, — вибачай, лисуню, що мав, то тим і приймав. Та вже більше нічого не маю на гостину.

Ох і розгнівалася ж лисичка! Так розсердилася, що й подякувати забула, як годиться, чемним бувши.

Так-то їй журавлева гостина до смаку припала!

Та від того часу й не приятелює з журавлями.

Наталія КІБЕЦЬ

ПАЛКАН

(Бабусина казка)

Любі діти, більшість із вас напевно мають котика чи песика вдома. Якщо ви є добрі й любите їх, вони до вас ставляться ще краще.

Розповім я вам про Палкана, якого знайов колись учитель, прогулюючись вранці перед початком занять на шкільному подвір'ї. А знайшов його в смітнику. Цей песик був маленький, чорненький, з білою зірочкою на лобі. Учитель-назовемо його Федір Іванович-підняв щеня і побачив, що воно з доброї породи. Але що з ним робити? При школі, де він жив і працював, тримати псів було заборонено, та й дружина їх не дуже любила. Поки Федір Іванович роздумував, надійшли школярі, побачили на руках учителя щеня і почали допитуватись, що буде з ним? Чи можна його лишити при школі? Діти так просили і обіцяли по черзі доглядати і годувати його, що Федір Іванович вирішив попитати згоди у шкільного інспектора. Справа вирішилась позитивно. А песик тим часом ріс, мав багато друзів, навіть дружина вчителя, пані Ганна, потайки від чоловіка пестила його.

Виріс Паклан великих і гарний. Його чорне футро вилискувало на сонці антрацитом (сорт вугілля), пухнатий хвіст завжди був у русі, вітаючи друзів, а щодо Федора Івановича, то Палкан став йому найкращим приятелем; чи на зайців, чи качок, або на рибу — завжди разом. Навіть пані Ганні приносив кошик із замовленням з крамнички, що була недалеко від школи. А скільки разів рятував Палкан малих дітей, витягаючи їх на хідник з бруківки. Був він добрим поводирем для починаючих ходити, то й не дивно, що вся вулиця його знала і любила.

Одного дня навесні, 1914 року, Федір Іванович дістав покликання до війська. Тяжко було йому розлучатися з родиною, особливо з двохлітньою донечкою Оксаною та з Палканом. Палкан не відходив від нього на призивному пункті. Скавулів. Від'їхав Федір Іванович — зник Палкан. Двічі ще приходив додому, а потім зник назовсім. Оксана плакала, чекала на песика, але його не було.

Після того минуло багато часу. Сталося багато подій і змін. Змінилося і життя пані Ганни. Оксана вже підросла, стала гарненькою дівчинкою, ходила до школи, а у вільний час вони з мамою часто говорили про тата і його пестуна Палкана.

Одного зимового дня пані Ганна вернулася з роботи втомлена, але щаслива, бо змогла дістати трохи картоплі й олії та застала в пекарні хліб. Надворі було зимно, місяць лютий давав себе знати. Почав падати густий, лапатий снів. Вітер раз-у-раз стукав віконницями, але в хаті було тепло. У чавунній грубці яскраво палали дрова. Каганець, хоч і блимав від подуву вітру, роблячи дивні фіґури на стіні, все ж давав досить світла. В хаті приємно пахло юшкою.

— Добре, що ти прийшла додому перед сніговієм, — сказала Оксана мамі. — А як там ті люди, що ще стоять в чергах?

Так розмовляючи, їли вони вечерю — катопляну юшку з житнім хлібом, покропленим олією і посипаним сіллю. Раптом щось наче дряпнуло у двері. Оксана прислухалась — тихо, але пізніше знову такий самий звук, мама його теж почула. Пані Ганна накинула хустку і виглянула за двері. Холодний вітер жбурнув у неї густим снігом. Хотіла вже зачинити двері, коли відчула дотик чогось мокрого і холодного до ніг. З несподіванки скрикнула. Але коли придивилась, побачила змученого пса. Він підняв голову і жалібно заскавучав.

Пані Ганна втягнула пса до хати, накинула на нього старий рушник і почала обтирати від снігу. Оксанка помагала їй. Пес лежав знесилений, наче мертвий. Трохи обігрівшись, він підняв голову і лизнув пані Ганну в лице. І тут Оксанка побачила на його лобі білі зірку.

— Мамо! Це ж Палкан! — вигукнула вона.

Пес, почувши своє ім'я, намагався встати на ноги, скавулів і рухав хвостом.

— Палкане, це ти, друже, повернувся! — Мама плакала, цілуючи пса, як старого друга, а в думці було тільки одне: „Може, це звістка? Може, й батько наш вернеться?!"

Оксана обхопила Палкана за шию, плачучи від радости, і все повторювала:

— Палкан живий!.. Палкан прийшов!..

Вольдемар БОНЗЕЛЬС *Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ*

БДЖІЛКА МАЙЯ

Переклад з німецької мови
(Продовження. Початок у числі за червень 1993 р.)

XIV

Як радісно кінчався цей день, але як страшно судилося йому скінчитися!

Після обіду, біля великої бочки з водою, Майя познайомилася ще з одним цікавим створінням. Вона сиділа в запашних квітах бузини, що одбивалися на тихій, чорній поверхні води. Над нею, на дереві, співала червоношийка, і пісня її була така чудова, що Майя щиро жалувала, що не може заприязнитися з пташкою. Заховавшись у білих бузинових квітах, бджілка радісно слухала спів; коли це раптом хтось біля неї глибоко зідхнув. Майя озирнулась і побачила найчудніше створіння з усіх, котрі їй доводилося коли-небудь видіти. Спочатку їй здалося, що в нього по сто ніг з кожного боку. Дуже довге - може втроє довше за бджілку - воно було дуже вузеньке, на низеньких ніжках і зовсім без крил.

— Мати Божа! — злякано скрикнула Майя. — Уявляю собі, як швидко ви бігаєте!

Невідомий глибокодумно подивився на неї.

— Сумніваюсь, — зауважив він. — Гадаю, що можна було б і ліпше. Занадто вже у мене тих ніг. Доводиться, бачте, витрачати забагато часу, щоб привести в рух усі ноги. А втім, на все воля Божа. Але хто ви?

Майя сказала.

Невідомий кивнув головою і порухав декількома ніжками.

— Я - Єроним, із сімейства стоногів.

— Ви надзвичайно цікаві, — заявила Майя. — І забарвлені ви якось дуже своєрідно. Маєте родину?

— Ні, нащо? Ми родимося та й годі! Коли вже ми не можемо встояти на власних ногах, то хто ж може?

— Це правда, — задумливо зауважила Майя. — Але чи ви так ні з ким не приятелюєте?

— Ні, люба моя. Я здобуваю собі їжу і сумніваюсь.

— В чім ви сумніваєтесь?

— Це вже властивість моєї вдачі, я сумніваюсь...ну, хоч би в тім, що ви, скажемо, вибрали собі добре місце для спочинку. Хіба ви не знаєте, що є отам, на отих широких луках?

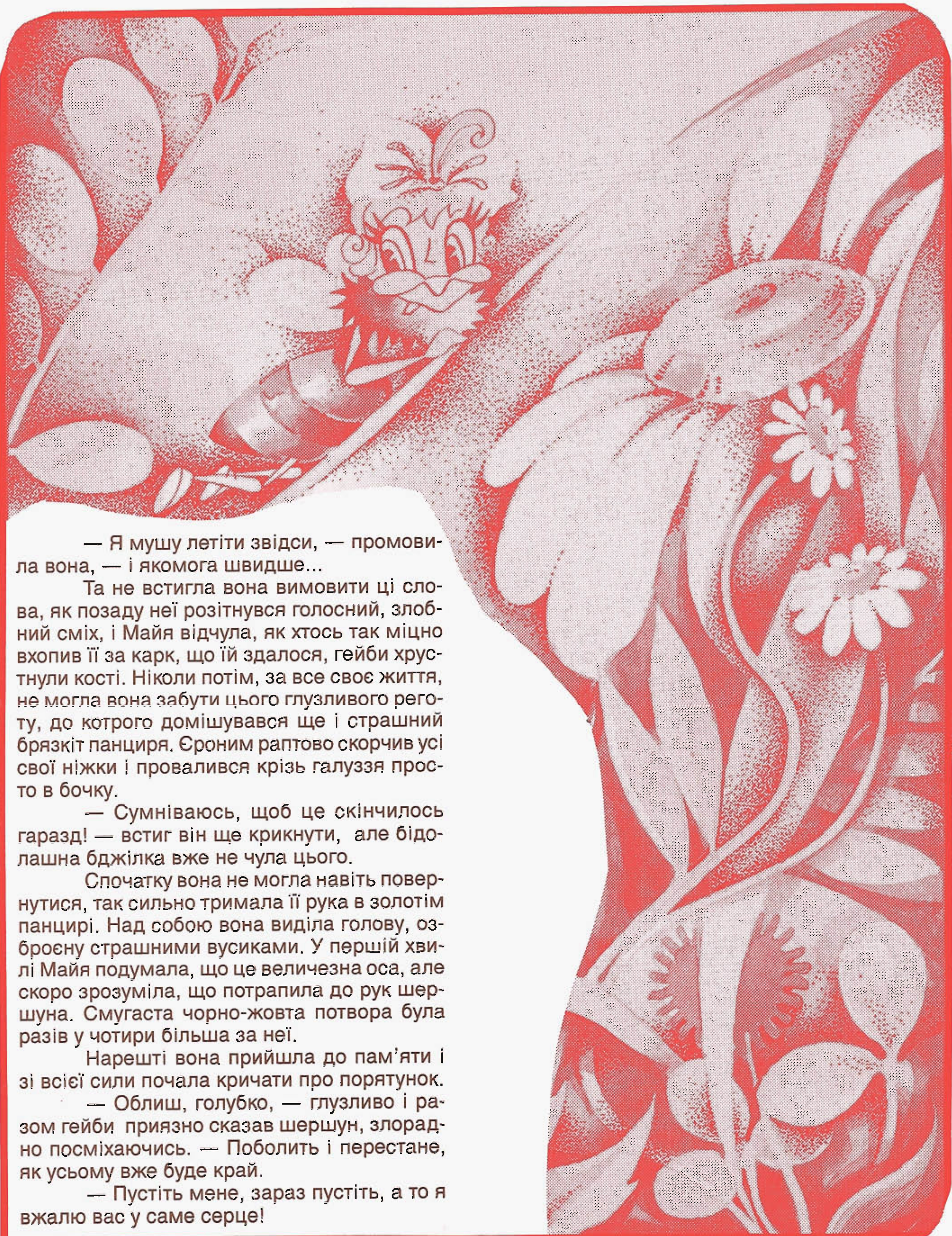
— Ні, а хіба що?

— От видите. Я одразу почав сумніватись, що ви се знаєте. Там місто Шершунів.

Майя мало не впала з квітки од несподіванки. Вона пополотніла, як смерть і, тремтячи з ляку, спитала, де саме міститься це страховище.

— Он, бачите ту стару шпаківню в корчах край луків? Вона так недоладно висить, що я одразу почав сумніватися, щоб у ній жили шпаки. Коли отвір такої скриньки не дивиться на схід, то всяка порядна птиця ще поміркує перше, поки оселиться там. Отже, шершуни отаборились там і скріпили своє місто. Це найбільша твердиня в усій країні. Але про це вам треба було б і самим знати, бо ж наскільки мені відомо, шершуни переслідують і бджіл.

Майя майже не слухала його. Вона виразно виділа серед зелені рудуваті стіни твердині, і в неї серце похолонуло.

— Я мушу летіти звідси, — промовила вона, — і якомога швидше...

Та не встигла вона вимовити ці слова, як позаду неї розітнувся голосний, злобний сміх, і Майя відчула, як хтось так міцно вхопив її за карк, що їй здалося, гейби хруснули кості. Ніколи потім, за все своє життя, не могла вона забути цього глузливого реготу, до котрого домішувався ще і страшний брязкіт панциря. Єроним раптово скорчив усі свої ніжки і провалився крізь галуззя просто в бочку.

— Сумніваюсь, щоб це скінчилось гаразд! — встиг він ще крикнути, але бідолашна бджілка вже не чула цього.

Спочатку вона не могла навіть повернутися, так сильно тримала її рука в золотім панцирі. Над собою вона виділа голову, озброєну страшними вусиками. У першій хвилі Майя подумала, що це величезна оса, але скоро зрозуміла, що потрапила до рук шершуна. Смугаста чорно-жовта потвора була разів у чотири більша за неї.

Нарешті вона прийшла до пам'яті і зі всієї сили почала кричати про порятунок.

— Облиш, голубко, — глузливо і разом гейби приязно сказав шершун, зловтішно посміхаючись. — Поболить і перестане, як усьому вже буде край.

— Пустіть мене, зараз пустіть, а то я вжалю вас у саме серце!

— Та направду? — розреготався розбійник. Таки просто в серце?.. Ах, яка хоробра! Не поспішай, маленька!

Майю охопила страшенна лють. Зібравши всі свої сили, вона повернулась, викрикнула своє бойове гасло і встромила жало просто шершунові в груди. Але - чудо: жало її зігнулось, не пройшовши в тіло ворога. Воно відскочило од розбійницького панциря. Майя вжахнулась.

Очі шершуна блиснули од гніву.

— Я міг би одразу відкусити тобі голову, маленька, щоб покарати тебе, — сказав він злісно, — і я вчинив би це, коли б не знав, що королеві нашій більше смакують живі, ніж мертві бджоли. Такий ласий шматочок , як ти, добрий жовнір віддає королеві.

І він разом із бджілкою знявся в повітря, і поніс її просто до розбійницької твердині.

Дорогою вона втратила свідомість. Коли за деякий час Майя опритомніла, то зауважила, що все довкола огорнено напівтемрявою. В повітрі стояв якийсь гострий, їдкий дух, що здався бджілці особливо бридким. Помало верталась до неї свідомість, і глибокий смуток огорнув її. Хотілося плакати, а сліз не було.

— Мене ще не з'їдено, — думала вона, тремтячи, — але щохвилі це може статись.

Через стіни темниці до неї долітали голоси. Тепер вона зауважила також, що слабеньке світло проходило через шпарку в стіні. Шершуни ліплять свої стіни не з воску, як бджоли, а з сухого місива, що схоже на крихкий сірий папір. При цім слабенькім світлі бджілка потроху стала розрізняти речі довкола себе і мало не вмерла з жаху, увидівши всюди силу трупів. Біля самісіньких ніг її лежав на спині малесенький рожевий жучок, осторонь вона впізнала тіло великого хруща, переламане надвоє. Всюди валялись мухи і панцирі вбитих бджіл.

. — Мати Божа, — стогнала маленька Майя, — чом на мою долю випало таке нещастя?

Тремтячи від жаху, вона заповзла в найдальший куток страшної кімнати. Тут вона знову виразно почула голоси шершунів і в смертельні страсі підлізла до шпарки і заглянула до сусідньої кімнати.

Величезна заля була набита опришками. Багато полонених світляків чудесно освітлювали її. На троні, оточена почотом, сиділа королева. Очевидячки тут відбувалася важлива рада. Майя розуміла кожне слово.

Коли б вона не боялась так цих потвор, то певно була б у захваті від їх сили і краси. Вона вперше розгледіла їх ближче. Здивовано і з жахом дивилася вона на їх розкішні золоті панцирі, оздоблені чудовими чорними басаманами.

Вартовий обходив залю попід стінами і казав світлякам світити ясніше. Він чинив це тихо, щоб не заважати раді, штовхав бідолашних жуків довгою палицею і шепотів:

— Світи, а то я з'їм тебе!

Яке страхіття!.. Враз Майя почула голос королеви:

— Отже, наша постанова така: завтра, за годину до схід сонця, зберуться вояки. Буде зроблено напад на місто бджіл у парку. Вулик треба пограбувати і полонити якнайбільше бджіл. Той, хто візьме і приведе до мене королеву Олену VIII, дістане лицарське відзначення. Бийтесь хоробро і принесіть мені добру здобич. Закриваю раду. Ідіть спочивати.

Вона підвелася і разом із почотом вийшла із залі.

Майя ледве стрималася, щоб не крикнути.

— Мій народ! — ридала вона тихо, — моя отчина! — Вона затулила рот рукою, щоб не видати себе. Розпука її не мала меж. — О, ліпше б я вмерла перше, як довідалась про це. Ніхто не попередить моїх. На них нападуть, на сонних, і всіх переб'ють. Боже, вчини чудо і допоможи моєму народові в цей страшний час!

Тим часом у залі вартові погасили світляків і пожерли їх. Потроху в твердині все затихло. Про Майю, очевидячки, ніхто не думав.

Помалу до темниці, де сиділа бджілка, проникло слабеньке тьмяне світло. Їй здавалося, що знадвору чути пісню коників. З невимовним жахом дивилась Майя на свою темницю і на мертвяків, що валялися кругом неї.

(Продовження в наступному числі.)

ДОПОМОГА ДЛЯ УКРАЇНИ

Ці діти — учні Ладижанської середньої школи-інтернату, що в Уманському районі, Черкаської области. Вони з хлібом-сіллю вітали гостей з Канади — панство д-ра Юрія та Орисю Лисик (ви їх бачите на першій знімці внизу, п-ні Орися — третя зліва), які приїхали сюди з ґуманітарною допомогою. Діти щиро дякували гостям за візиту до школи та за допомогу, потім виступили з концертом, як ви бачите на цих знімках. Учениця 6-ої кляси Катерина Гандзюк написала для гостей вірш, а діти приготували Подяку-вітання.

Подяка-вітання

ЗЕМЛЯКАМ-КАНАДЦЯМ

ВІД ВИХОВАНЦІВ
ТА КОЛЕКТИВУ
Ладижинської школи-інтернату

Веселий настрій у дітей,
Чути щебетання.
З далекої України
Шлемо Вам вітання.

Дорогий наш доктор Лисак Юрій
і пані Орися!

За добруту Вашу і поміч нам
Ми низько, низько до землі
Щиро кланяємось Вам.

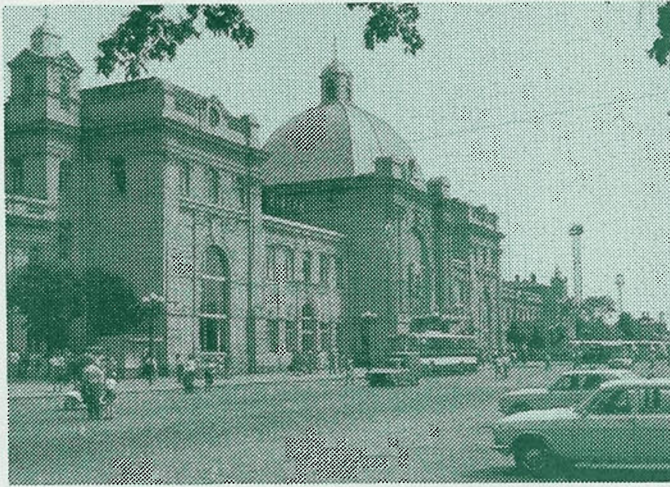
І Вам, пане Віктор,
За Вашу турботу
Уклін наш низький

І всім українцям,
Що далеко від нас,
Земля-матінка шле вітання
У такий нелегкий час.

ВИВЧАЙМО РІДНИЙ КРАЙ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ

(Продовження. Початок на стор. 2).

Залізничний двірець в м. Івано-Франківську.

Івано-Франківське — обласний центр Прикарпаття. А Прикарпаття — то зелена казка гір, полонин, срібноплинних рік, зелених смерек.

Засноване місто в 1662 році, на честь маґната Станіслава Потоцького. Раніше місто називалося Станіславів. І являло собою фортецю, що захищала населення від чужоземних загарбників.

Місто Івано-Франківське розбудувалося на обидва боки річки Бистриці. Багато тут зелені. Славиться по всьому світі гуцульським професійним та самодіяльним мистецтвом. Гуцульський ансамбль пісні і танцю виступав у Европі, Америці. А ще є 172 ансамблі художньої самодіяльности.

Гуцульський край — край вишиванок, різьбарства, чеканки. А ще називають його легенями України. Відпочивати, підлікуватися приїздять сюди охоче.

Заводи, підприємства, висотні будинки, вокзал, площі, парк та сквери, два університети, медична академія, музеї, старовинні будівлі, гостинний український народ — все це належить до Івано-Франківська.

Прикарпаття славиться гірськими туристичними базами в Яремчі та Ворохті. М'яка зима, природні умови рельєфу місцевости дають можливість тренуватися гірським лижникам чотири-п'ять місяців на рік у Ворохті.

У Яремчі приваблює водоспад на річці Прут, турбаза «Гуцульщина».

Багато цікавого розкаже гірське село Криворівня. Тут відпочивали клясики української літератури Іван Франко, Леся Українка, Михайло Коцюбинський.

Древній Галич теж похвалиться своєю історією. У 17-18 століттях Галич був центром Галицького, а пізніше Галицько-Волинського князівства. До сьогодні збереглися ряди фортечних валів, руїни старого замку на Замковій горі.

Обласна бібліотека імені Івана Франка заснована в 1939 році. Це найбільше книгосховище в області. Тут є більше мільйона книг в українській мові та ще в 97 іноземних мовах. Послугами бібліотеки користуються 15 тисяч читачів.

Із залізничного двірця Івано-Франківська відходять поїзди до Києва, Одеси, Львова, Варшави, Софії, Москви, Букареста. Біля вокзалу розташована

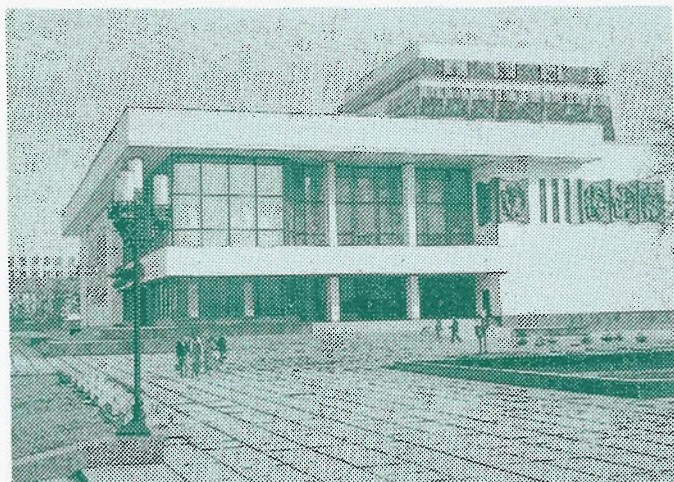
ДИТЯЧА

Ганнуся Гаврилів, навчається у Львові в авторській школі Марії Чумарної. Тепер їй 9 років. Вірші пише з шести років. Ці вірші зібрала мама Ганнусі із чернеток, альбомів, шкільних зошитів. Минулого року її вірші друкувала газета „Основа" (м. Львів).

Ганнуся *ГАВРИЛІВ*

Сьогодні йшла я подивитися на ліс.
Він був немов палац казковий
Осінні барви його оквітчали.
Рожеві барви — це фіранки у палаці,
А жовтні — свічі оселі горять,
А сині хащі — палацеві брами,
Зелені намети — передпокої...

Український Музично-Драматичний театр в м. Івано-Франківську.

міська автобусна станція, що з'єднує Прикарпаття з містами України.

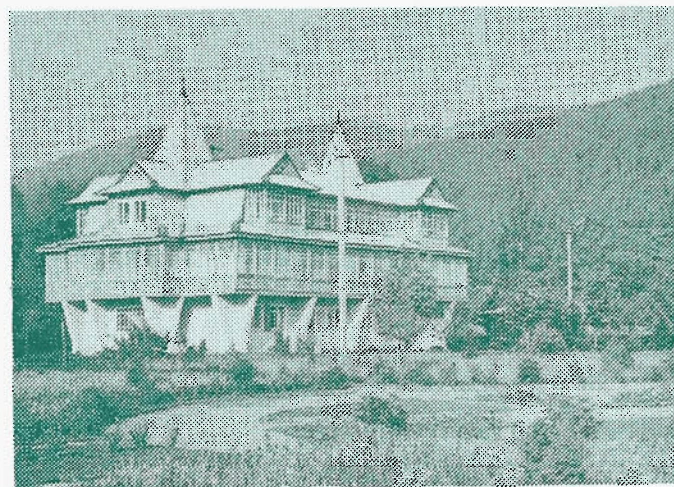
На площі Міцкевича завжди багато квітів. Автор пам'ятника польському поетові — краківський скульптор Тадеуш Блотницький. Він зобразив не тільки портретну схожість, а яскравий образ генія світової літератури. Скульптура була виконана в мармурі, привезеному з Італії. У 30-х роках - переведено в бронзу і в такому стані бачимо поета сьогодні.

Івано-Франківський краєзнавчий музей постав з колишньої міської ратуші. Вона була побудована у другій половині 17 століття, невдовзі після заснування міста, як сторожова башта, а пізніше - для потреб маґістрату. Колись навколо ратуші вирував багатолюдний ринок, а в підземеллях томилися непокірні селяни та народні месники-опришки. Непокірних з підземелля, після жорстоких катувань, страчували на площі біля ратуші. Так, у 1854 році страшною смертю загинув побратим славетного ватажка опришків Олекси Довбуша - Василь Баюрак. Суд виніс народному месникові жахливий вирок: відрубати руки по лікті, потім - ноги, потім - голову, а тіло розтяти на шматки і на пострах селянам розвісити по карпатських дорогах.

Очевидець страти, поет Ф. Карпінський, писав, що Баюрак мужньо зустрів свою смерть. За кілька хвилин до страти він попросив сопілку і виграв на ній сумні мелодії народних пісень.

За багато десятиліть ратуша кілька разів палала у пожежах воєн. З 1959 року розмістився краєзнавчий музей, де можна зустрітися з історією Прикарпаття, з чудовими витворами гуцульських умільців різьби на дереві, кераміки, вишивки, писанки і багато інших творів народного мистецтва.

Прикарпаття чекає на вас, приїжджайте, кожної пори воно чудове!

Дитячий табір в с. Микулиничі Івано-Франківської области.

ТВОРЧІСТЬ

„Боже великий, єдиний.
Нам Україну храни"
Най вона буде вільна,
Як птах у небі.
Най вона буде вільна,
Як риба у морі.
Най вона буде вільна,
Як соловей, коли заспіва.
Най згине мара, згине море,
згине мара...

Якщо намалюват овал,
То вийде яєчко просте.
А потім ще домалюват
Орнамент, квітку, паску і усе.
То вийде яйце золоте,
Що у народі називають —
писанками.

КАЗКА ПРО ПРОФЕСОРА

Жило собі молоде подружжя. Вони дуже зраділи, коли в них народився син. Він ріс. Його назвали Михайликом. Закінчивши школу, він вступив до університету. Уже тоді думав про свою працю „Історія України-Руси".

Блискуче закінчив університет. Згодом став професором Львівського університету. У Львові заснував Михайло Грушевський Наукове товариство ім. Шевченка.

Був президентом Української Народної Республіки, головою Центральної Ради, яка проголосила самостійність України.

Помер Михайло Грушевський в лікарні.

Настуся Григорчук,
м. Львів

У „ВЕСЕЛЦІ" ГОСТЮЄ „БУКВАРИК"

З УКРАЇНИ

ко — са, ко — за
З — ірка, с — ірка

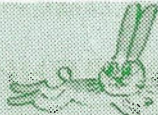

Зажурився заєць-тато —
Знов пустують зайченята.
Злий, зухвалий лис близенько.
Зайченята, в дім швиденько.

О. Кононенко

Довгі вуха, куций хвіст —
Моркву і капусту їсть.
В сніжну зиму залюбки
Обгризає яблуньки.

(Зайчик)

Зима. Все навкруги покрив ... . Ріки та озера замерзли. Тато у Зіни лісник. Він приніс додому . Взимку ______ у Зіни. Вона давала моркву, капусту.

Збоку, знизу і згори
Схожа «З» на цифру «3».
Три зуби в букви «З».
Ними все вона гризе.

І. Січовик

Statement of Ownership, Management and Circulation

(Required by 39 U.S.C. 3685)

1A. Title of Publication	1B. PUBLICATION NO.	2. Date of Filing
Veselka - The Rainbow	0 3 0 0 6 3 7 9	Sept. 30, 1994

3. Frequency of Issue	3A. No. of Issues Published Annually	3B. Annual Subscription Price
Monthly except May-June & July-August Bi-Monthly	10	$7.00 Members $10.00 non-Members

4. Complete Mailing Address of Known Office of Publication *(Street, City, County, State and ZIP+4 Code) (Not printers)*

30 Montgomery St., Jersey City, Hudson County, New Jersey 07302

5. Complete Mailing Address of the Headquarters of General Business Offices of the Publisher *(Not printer)*

30 Montgomery St., Jersey City, NJ 07302

6. Full Names and Complete Mailing Address of Publisher, Editor, and Managing Editor ***(This item MUST NOT be blank)***

Publisher *(Name and Complete Mailing Address)*

Ukrainian National Association, Inc.
30 Montgomery St, Jersey City, NJ 07302

Editor *(Name and Complete Mailing Address)*

Lubov Chasto
100 Montgomery St., Jersey City, NJ 07302

Managing Editor *(Name and Complete Mailing Address)*

7. Owner *(If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding 1 percent or more of total amount of stock. If not owned by a corporation, the names and addresses of the individual owners must be given. If owned by a partnership or other unincorporated firm, its name and address, as well as that of each individual must be given. If the publication is published by a nonprofit organization, its name and address must be stated.) (Item must be completed.)*

Full Name	Complete Mailing Address
Ukrainian National Association, Inc	30 Montgomery St., Jersey City, NJ 07302

8. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages or Other Securities *(If there are none, so state)*

Full Name	Complete Mailing Address
None	

9. For Completion by Nonprofit Organizations Authorized To Mail at Special Rates *(DMM Section 424.12 only)*
The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for Federal income tax purposes *(Check one)*

(1) [X] Has Not Changed During Preceding 12 Months
(2) [ ] Has Changed During Preceding 12 Months
(If changed, publisher must submit explanation of change with this statement.)

10. Extent and Nature of Circulation *(See instructions on reverse side)*	Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months	Actual No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date
A. Total No. Copies *(Net Press Run)*	1000	1000
B. Paid and/or Requested Circulation 1. Sales through dealers and carriers, street vendors and counter sales	–	–
2. Mail Subscription *(Paid and/or requested)*	747	747
C. Total Paid and/or Requested Circulation *(Sum of 10B1 and 10B2)*	747	747
D. Free Distribution by Mail, Carrier or Other Means Samples, Complimentary, and Other Free Copies	30	30
E. Total Distribution *(Sum of C and D)*	777	777
F. Copies Not Distributed 1. Office use, left over, unaccounted, spoiled after printing	223	223
2. Return from News Agents	–	–
G. TOTAL *(Sum of E, F1 and 2—should equal net press run shown in A)*	1000	1000

11. **I certify that the statements made by me above are correct and complete**

Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner

Walter Hondaruf, Administrator

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА *Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ*

ТРИ МУРАШКИ

Вся родина мурашина
Цілий день будує хатку:
Носять глину, соломини,
І складають за порядком.

Тільки три малі мурашки
Утекли собі рядочком,
Полягали у затінку,
Ще й накрилися листочком.

— Працювати дуже тяжко,
Пече сонце темну спинку,
Краще ми собі полежим
В прохолодному затінку.

— Без нас хатку збудувати
Не буде так дуже тяжко.
У родині мурашиній —
Тисяча й одна мурашка.

Поки сестри місять глину,
А брати солому носять,
Побіжімо у долину,
Там пахучі трави косять.

Велемудрі просторіки
Як подумали — зробили,
В квітах-травах пишнобарвних
Забавлялися щосили.

Раптом щось на носа капло,
Вітер з гір подув щосили.
Й мандрівниці зрозуміли,
Скільки часу тут згубили.

— Нам давно пора додому! —
Скрикнула одна мурашка.
— Там так тепло, там так гарно. —
Друга теж зітхнула тяжко.

А у третьої сльозини
Затремтіли в довгих віях:
— Ми згадали тата й маму,
Коли сніг на нас повіяв...

Три нещасні мандрівниці
Побрели рядком з долини,
Щоб просити тата й маму
Й їх прийняти до хатини.